

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΙΑ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἄδειας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ἘΤΟΣ Γ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1891.

ΑΡΙΘ. 9

Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν διηγήματος

(ἴδε σελ. 138).

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΠΙΝΑΚΗ

Ἐρωτήσατε ὄλους τοὺς κατοίκους τῆς Κ... ὄλοι θὰ σὰς εἰπωσιν ὅτι ὁ Γεώργιος Σπινάκης ἦτον εἰς ἄκρον δεξιὸς καὶ ἰσχυρογνώμων. Εἶχεν ὑπόστῃ πολλὰ δυστυχήματα ἕνεκα τοῦ τελευταίου τούτου ἐλαττώματός του, ἀλλ' οὐδὲν εἶχε διορθωθῆ· καὶ ὁσάκις ἰδέα τις τῷ ἐπήρχετο εἰς τὴν μικρὰν του κεφαλὴν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τοῦ τὴν ἐκρίζωσῃ.

Εἰς μάτην ὁ Ἐλευθέριος Σπινάκης, ὁ πατὴρ του, τὸν συνεβούλευε καθ' ἑκάστην καὶ ἡ μήτηρ του προσεπάθει νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἐν παιδάριον δέκα μόλις ἐτῶν ὀφείλει νὰ υποχωρῇ εἰς τὴν πείραν τῶν μεγαλειτέρων του: τὰ πάντα ἦσαν κόποι μάταιοι.

Ἄλλοτε ὁ Γεώργιος ὑπέσχετο πάντοτε ὅτι θὰ διορθωθῆ—διότι κατὰ τὰ ἄλλα ὁμολογούμενως ἦτο πολὺ καλὸς—, ὁ ἀνόητος ὅμως ἐγωϊσμός του τὸν ὤθει νὰ πιστεῦῃ ὅτι πάντοτε εἶχε δίκαιον, καὶ τὸν παρέσυρεν εἰς τὰ αὐτὰ αἰώνως σφάλματα.

Μίαν ἑσπέραν, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ Ἐλευθέριος Σπινάκης ἀνήγγειλεν ὅτι τὸν καρέ των θὰ τὸν πῶσιν εἰς τοῦ θεοῦ Λεωνίδα. Ὁ Γεώργιος ἐσκήρτησεν ἐκ χαρᾶς. Ἐν πρώτοις ἠγάπα πολὺ τὸν θεῖόν του, διότι ἦτο ὁ χαϊδευόμενος ἀνεψιός του, καὶ ἔπειτα αὐτὸς ὁ θεὸς ἤξευρε τὰς ἱστορίας, καὶ τὰς διηγείτο τὸσον ὠραῖα! ἠξευρεν εἰς τὰ δάκτυλα ὄλους τοὺς μύθους τῆς δούλης καὶ ἐλευθέρης Ἑλλάδος, καὶ μυρίας ἄλλας διηγήσεις ἀστείας ἢ τρομακτικᾶς, φαιδρᾶς ἢ τραγικᾶς, τὰς ὁποίας διηγείτο μετὰ ἰδιαζούσης ὄλης χάριτος, προκαλῶν ἀλληλοδιαδόχως τοὺς γέλωτας ἢ τὰ δάκρυα καὶ διεγείρων τὸν φόβον, ἢ τὴν χαρὰν τῶν ἀκροατῶν του.

Καθὼς ὄλα τὰ παιδία, ὁ Γεώργιος ἠγάπα ἔμμανως τὰς διηγήσεις· ὥστε, ὁσάκις οἱ γονεῖς του τὸν ἔφερον εἰς τοῦ θεοῦ Λεωνίδα, ἦτο δι' αὐτὸν μεγάλη ἐορτή.

Ἐκαλλωπίσθησαν ὀλίγον καὶ ἐξεκίνησαν. Ἦτο περὶ τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου, τὸν ἀφόρητον καύσωνα τῆς ἡμέρας εἶχε διαδεχθῆ ἡ ὁρστέρα νυκτερινὴ αὔρα, ἡ δὲ σελήνη πρὸ μικροῦ ἀνατείλασα καθίστα τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐξαιρετικῶς τερπνὴν.

Ἄλλοτε ὁ θεὸς Λεωνίδα κατόκει ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἐν τῇ ἰδιοκτητῇ ἐξοχικῇ οἰκίᾳ του, ἦτις ἀπέχετο τρία περίπου τέταρτα τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ἐλευθερίου Σπινάκη.

Τὴν ὀγδόην ἀκριβῶς ὥραν ὁ κύριος καὶ ἡ Κυρία Σπινάκη μετὰ τοῦ υἱοῦ των εἶχον διανύσει τὰ δύο τρίτα τῆς ὁδοῦ.

— Ὡ! ἄς βαδίξωμεν ταχύτερον, ἔλεγεν ὁ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἐπροπορεύετο τῶν γονέων του.

Καὶ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀνυπομονησίαν τοῦ παιδίου ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἐπετάχυνον τὸ βῆμά των. Εἶχον φθάσει εἰς τὸ ἄκρον τῆς μεγάλης ὁδοῦ καὶ ἐμελλον νὰ εἰσέλθωσιν εἰς ἄλλην μικροτέραν, ὅτε ὁ Γεώργιος ἐπρότεινε ν' ἀκολουθήσωσιν ἀτραπὸν τινα ἦτις, ὡς αὐτὸς δισχυρίζετο, συνέτεμνε πολὺ τὴν ὁδόν.

Ματαίως ὁ πατὴρ του τῷ παρέστησεν ὅτι ἠπατάτο, ὅτι ἡ ἀτραπὸς ἐκείνη παρέτεινε τοῦναντίον τὴν ὁδόν. Ὁ Γεώργιος ἐπέμενε εἰς τὴν ἰδέαν του καὶ τέλος διεκνήρυξεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ἱκανὸς νὰ φθάσῃ δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἐνωρίτερον ἀκολουθῶν τὴν ἀτραπὸν του.

— Ἐ! πῆγαινε λοιπὸν, ξεροκέφαλε, τῷ εἶπεν ὁ πατὴρ του στενοχωρηθείς· ἡμεῖς ἢ ἀκολουθήσωμεν τὴν συνήθη ὁδόν.

Ἀπεχωρίσθησαν.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Γεώργιος ἐπίστευεν ὅτι οἱ γονεῖς του θὰ ἠλλάζον γνώμην καὶ θὰ ἐνέδιδον εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν του ἔστρεφε λοιπὸν συγχὰ νὰ ἴδῃ ἂν τὸν ἠκολούθουν. Ὅταν ὅμως ἠσθάνθη ὅτι ἦτο μόνος, ὅτι ὁ πατὴρ του καὶ ἡ μήτηρ του ἦσαν πλέον μακρὰν, ὁ μικρὸς μας ἰσχυρογνώμων κατελήφθη ὑπὸ δισταγμοῦ, καὶ ἡ δειλία του ὑπερίσχυσε. Τὰ κύκλω του δένδρα φωτιζόμενα ὑπὸ τοῦ ἀμυδροῦ φωτός τῆς σελήνης, ἐλάμβανον μορφήν φανταστικὴν, καὶ ὁ Γεώργιος ἠσθάνθη μικρὰν φρικίαν.

Ἐπὶ τινὰς ὅμως στιγμᾶς, ὑπὸ τοῦ ἐγωϊσμοῦ του βοηθούμενος ἐκράτησε τὸν φόβον του, καὶ ἐβάδιζε μόνον με ὀλίγον γοργότερον βῆμα ῥίπτων ἀνήσυχα βλέμματα δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἦρχισε μάλιστα νὰ σκέπτηται

ὅτι οἱ φῶδοι του ἦσαν φαντασιώδεις καὶ ἐξεπλήσσετο διὰ τὴν γενναιότητά του, ὅτε αἰφνης κρότος τις προσέβαλε τὰ ὠτά του.

Τακ, τακ, τακ, τακ!

Τῷ ἐφάνη ὅτι κάποιος με χονδρὰ ὑποδήματα ἔτρεχε κατόπιν του.

Μετὰ τινὰς στιγμᾶς ὁ κρότος ἔπαυσε, καὶ ὁ Γεώργιος ἐνθαρρυνθείς ὀλίγον, ἐξηκολούθησε ταχέως τὸν δρόμον του.

Ἐπελόγιζεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ δρόμου καὶ ἐζήτει νὰ διακρίνῃ μακρόθεν τὴν καπνοδόχον τῆς οἰκίας τοῦ θεοῦ του, ὅτε στρέψας τοὺς ὀφθαλμοὺς παρετήρησε πρὸς τὰ δεξιὰ του, μορφήν ἀλλόκοτον, ζωγραφισμένην μελαίαν ὡς τὸν οὐρανόν.

Ὁμοιάζε πρὸς γίγαντα, ἔχοντα ὑπερμεγέθη κεφαλὴν με δύο διαπεραστικωτάτους ὀφθαλμοὺς, καὶ με κέρατα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὅτι ἐφθάνον μέχρι τῶν νεφῶν.

Ἐφαίνετο ὅτι ἦνοιγε τοὺς πόδας του καὶ διὰ τῶν χειρῶν του προσεπάθει νὰ συλλάβῃ τὸν μικρὸν μας φίλον.

Ἄλλοτε ὁ Γεώργιος δὲν ἐσταμάτησε νὰ ἴδῃ μετὰ προσοχῆς τὸ φάντασμα, ἀλλὰ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔτρεχε μανιωδῶς. Φρίκη! ὁ γίγας ἀναμριβόλως τὸν ἠκολούθει, διότι ἡ σκιά του ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἠκούετο ὁ πάταγος τῶν κατεσπυσμένων βημάτων του: τακ, τακ, τακ, τακ, τακ...

Σὰς βεβαίῳ ὅτι, τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Γεώργιος ἐλυπεῖτο πολὺ διὰ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην του. Ἐσκέφθη ὅτι ὁ θεὸς ἔστειλε τὸ τέρας τοῦτο εἰς τὸν δρόμον του, διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ἐτρεχε με δλην του τὴν ταχύτητα, ἀλλ' εἰς μάτην· τῷ ἐφαίνετο ὅτι καὶ ὁ ἄλλος ἔτρεχε με μεγαλειτέραν ταχύτητα καὶ ἤκουε πλησιέστερον τὸν κρότον τῶν βημάτων του.

Ἦθελε νὰ φωνάξῃ, νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, ἀλλ' ὁ φόβος εἶχε παραλύσει τὴν γλῶσσάν του, καὶ ἀπὸ τὸν ἐξηραμμένον λάρυγγά του δὲν ἐξήρχετο φωνή, ἀλλ' ἤχος τις ξηρὸς ὡς ῥόγγος. Εἰς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας του οὐδεμίαν οἰκίαν εὕρισκεν ἐνώπιόν του διὰ νὰ ζητήσῃ ἄστυλον.

Ἐν τούτοις αἱ δυνάμεις του ἤρχισαν νὰ

ἐκλείπωσι καὶ οἱ πόδες του ἐκάμπτοντο· ἡ ἀναπνοή του ἐπύγη καὶ ἀνελογίζετο μετὰ τρόμου τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἠναγκάζετο νὰ σταματήσῃ, διότι σταματῶν θὰ συνελλαμβάνετο ὑπὸ τοῦ τέρατος, τὸ ὁποῖον ἀκαταπαύτως τὸν ἠκολούθει, καὶ τοῦ ὁποῖου ἤκουε τὰ βήματα ὀπισθεν του.

Ὡ! πόσον ἐπεθύμει τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ εἶχε πλησίον του τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του· πόσον μετενοεῖ διότι τοὺς ἀπεχωρίσθη, καὶ με πόσον ἀπελπιστικὴν φωνὴν θὰ τοὺς ἐκάλεε εἰς βοήθειαν, ἂν ἠδύνατο!

Τέλος, κάμπτων τὴν ὁδὸν παρετήρησεν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν μίαν ἑπαυλιν πρὸς ἣν κατηβύθη δρομαίως καὶ ὤθησε τὴν πρώτην ἐνώπιόν του τυχοῦσαν θύραν. Ἦτο σκοτεινὸν τι μέρος, ἐνθα ἐνόμιζεν ὁ Γεώργιος ὅτι θὰ εὕρισκε τοῦλάχιστον ἀσφάλειαν, ἀλλ' αἰφνης ἐν τῷ σκότει φάερός διηγήθη ἀλλαλαγμὸς.

Ὁ Γεώργιος ἐμεινεν ἐμβρόντητος.

Ἦσθάνετο κινουμένας περὶ ἑαυτὸν μορφὰς τρομακτικᾶς· πνοὴ δὲ θερμὴ καὶ ὑγρὰ ἐθώπευε τὰς χεῖράς του, ἐνῶ συγχρόνως ἰδρώς κρύος περιέβρεχε τὸ μέτωπόν του καὶ ὁ ἀλλαλαγμὸς ἐξηκολούθει παταγαδέστερος.

Ὁ δειλὸς! ὀλίγον θάρρος ἂν εἶχε, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς χοιροτροφεῖον, καὶ ὅτι ὁ θύρβος ὁ διατροπῶν τὰ ὠτά του ἦτο ἀπλῆ διαμαρτύρησις τῶν κατοίκων τοῦ μέρους τούτου, ὃν ὁ ὕπνος ἀποτόμως διαταράχθη ὑπὸ τῆς ἐλεύσεώς του.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ σκεφθῆ. Πεισθείς ὅτι εἶχε με τὸν διάβολον νὰ κάμῃ οὐδὲν πλέον ἀμφέβαλλεν ὅτι εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ ἄδου. ἔμελλε νὰ ἐπαναοχίσῃ τὸ μανιωδῶδες τρέξιμόν του, ὅτε ἠσθάνθη ἐαυτὸν βιαιῶς ἀνεγειρόμενον καὶ φερόμενον πρὸς τὰ ἔξω με ταχύτητα ἀστραπῆς, ἐπὶ τῆς ῥάχους τέρατός τινος κναμφιβόλως.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀστραπηδὸν διήλθον διὰ τῆς φαντασίας του αἱ νηρηίδες καὶ αἱ μάγισσαι, οἱ δαίμονες καὶ οἱ δράκοντες τῶν μύθων τοὺς ὁποῖους ὁ θεὸς του τῷ εἶχε διηγήθη· ἐπίστευσεν ὅτι ἐφθασεν ἡ τελευταία

του ώρα και άφιέρωσε την ψυχήν του εις τόν Θεόν.

Ο άλλόκοτος ίππος του επήδα ως μανιακός και εξέβαλλε τρομακτικές φωνάς.

Πού τόν έφεραν; ο Γεώργιος δέν ήδύνατο άκριβώς νά τό γνωρίζη. Έδλεπε δεξιά και άριστερά τά δένδρα φεύγοντα μετά καταπληκτικής ταχύτητος. Έπειτα έφθασεν εις μέρος τι άκαλλιέργητον, τό όποϊόν ή σελήνη έφώτιζε διά τών άμυδρών της άκτίων.

Τώρα ήτο βέβαιος ότι εκεί τόν ώδήγει τό τέρας· εκεί αναμφιβόλως συνήρχοντο αι μάγισσαι· εκεί θά άπεφασίζετο ή τύχη του. Ο γίγας άιώνως ήπλωνε τās χείρας του διά νά τόν συλλάβη και τόν ήπειλει με τό άδιάκοπον τακ, τακ, τακ, τακ!

Άίφνης τιναγμόςτις άπροσδόχης εκύλισε τόν ήρωά μας εις μικράν λίμνην βορβορώδη, από της όποιίας εξέφυγον πλήθος νησών και χηνών, αίτινες άγεπαύοντο έν αυτή.

Η ψυχρολουσία αυτή επανέφερε τόν ήρωά μας εις συναίσθησιν της πραγματικότητας.

Ησθάνθη άνέκφραστον χαράν, όταν είδεν ότι ο διάβολος, εύαρεσθήη νά τόν αφήση εκεί, διότι ήτο βέβαιος ότι με τόν διάβολον είχε νά κάμη. Προσεπάθει παντί σθένει νά εξέλθη τού βορβόρου και έφώναζεν εις βοήθειαν.

Τήν ίδίαν άκριβώς στιγμήν, πολλοί άνθρωποι έξερχόμενοι της επαύλεως έτρεχον πρós τό μέρος τού θορύβου, και ο Γεώργιος έξαχθείς από τού τέλατος, έξεπλάγη άναγνωρίσας τόν πατέρα του και τόν θεϊόν Λεωνίδα εις τού όποϊου την οικίαν έφθασε με τοιαύτην έλευσινήν συνοδίαν.

Τί συνέβη; Δέν τό έννοείτε; Ο Γεώργιος ένόμιζεν ότι είχε γυρίσει τόν κόσμον όλον, και ότι αι περιπέτειά του είχαν πολλές ώρας διαρκέσει, ένώ πράγματι μόνον περί την οικίαν τού θεϊού του περιωρίσθη ο μαινόμενος χόιρος νά τόν περιφέρη και μόλις όλίγα δευτερόλεπτα διήρκεσεν ή ίπκασία του.

Οί γονείς του, κρίνοντας ότι άρκούντως έτιμωρήθη διά τό πείσμα του, δέν τόν επέπληξαν διόλου. Άμα τόν εκαθάρισαν και τού ήλλαξαν τά ένδύματα, τού ζήτησαν νά τούς διηγηθή τά όσα υπέφερον. Ο Γεώργιος ουδεμίαν λε-

πτομέρειαν παρέλειψε, και είπεν ότι είδεν ένα γίγαντα με κέρατα και με μεγάλας χείρας.

— Ένα γίγαντα! έφώνησε καγχάζων ο πατήρ του. Έλθέ, έλθέ νά ίδης τόν γίγαντά σου!

Και άνοιξας τό παράθυρον έδειξεν εις τόν υϊόν του, εις ικανήν από της οικίας άπόστασιν, άνεμόμυλον τού όποϊου τό τακ, τακ, τακ, τακ ήκούετο έως εκεί, φερόμενον υπό της νυκτερινής αύρας.

Τό παιδίον έμεινε κεχηνός κατ' αρχάς έφάνη δυσπιστούν εις τούς λόγους τού πατρός του, αλλά τέλος επείσθη.

— Περιέργον! Και πόσον μ' έτρομάζειν! έπιθύρισε.

Και φρικιών επί τη άναμνήσει της άγωνίας ήν υπέστη, έρρίφθη εις τās άγκάλας τών γονέων του ύποσχόμενος αύτοίς ότι θά εϊνε εύπειθέστερος εις τό έξής.

Από της άξιωμανημονεύτου ταύτης έσπέρας, άγαπητοί μοι φίλοι, ο Γεώργιος άπεδιώξεν άφ' έαυτού την δειλίαν και την ίσχυρογνωμοσύνην. Ουδέποτε πλέον από της εποχής εκείνης συνέβη νά νομίζη έαυτόν σοφώτερον τού πατρός του και της μητρός του, ουδέ νά έπιμένη νά παραδεχθώσι την γνώμην του, ως επίσης δέν τώ συνέβη νά φοβηθή και πάλιν από άνεμόμυλον τινα, ή από δωδεκάδα χόιρων, ή από άλλα παρόμοια πράγματα, ουδένα έχοντα κατ' αυτού κακόν σκοπόν.

Έάν χαμμίαν φεράν τύχη νά γνωρίσητε τόν Γεώργιον Σπινάκη, θά άκούσητε και από τό στόμα του την ίστορίαν αυτήν, ήτις και εις αυτόν τόν ίδιον τώρα προξενεί τόν γέλωτα.

Νομίζω έν τούτοις ότι δέν πλανώμαι, φρονών ότι εκ τών μικρών φίλων «της Διαπάλασεως» ουδείς έχει ανάγκην τού μαθήματος τό όποϊον περιέχει ή διήγησις αυτή, διότι ουδείς βεβαίως έξ ύμών εϊνε δειλός ή ίσχυρογνώμων. Δέν εϊνε άληθές, μικροί μοι φίλοι; Έγώ μόνον διά νά σās διασκεδάσω σās διηγήθην την ίστορίαν τού Γεωργίου Σπινάκη, ουχι δε και διά νά σās εκριζώσω έλαττώματα, τά όποια ουτε έχετε, ουτε φόβος ύπάρχει νά άπκητήσητε, άφού εϊσθε τόσοσν καλώς άνατεθραμμένα παιδιά.

ΚΡΙΤΩΝ.

Ο ΚΥΡ ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ

Ο κύρ Μουρμούρης ήτανε καλός κι' ώραιός γάτος, κι' ή τύχη του τόν έβριζε σέ μιá καλή κυρία, κι' άπ' ώρα 'ς ώρα πιδ παχός γινότανε κι' άφράτος άπó την καλοπέρασι και την καλοφαγία. Ο,τι κι' άν ήθελε εύθός τού εϊν' ή κυρά του ποτέ δέν τού χολόσκανε την τρυφερή καρδιά του.

Συνέβησε εις τά καλά μέσ 'ς της κυράς τό σπήτι κι' εσθήκασε πολύ 'ψηλά ο γάτος τό κεφάλι, και ποντικό δέν έτρωγε ποτέ του και σποδργίτη, μά τάφινε γιά νά πά τρών οι πρόστυχοι οι άλλοι. Έκείνος ήθελε καφφέ και βούτυρο και γάλα μέσα σέ πιάτο παστρικό, και καναπέ και σάλα.

Σάν ίδανε κι' ποντικοί τόν ευγενή τό γάτο πώς μόνον γάλα έτρωγε και τέτοια φαγητά, έπήραν θάρρος κι' έτρεχαν επάνω έως κάτω, με τόν Μουρμούρη έπαιζαν κι' εκάναν χωρατά. Γιά φαντασθήτε μιá στιγμή την άρχοντιά τού γάτου; ν' άφίγη νά κορδώνωνται οι ποντικοί 'μπροστά του.

Γιά νά τόν φθάσουν έκανε ένας 'στών άλλο πλάτη, χαιδεύαν τά μουστάκια του, τού 'δάγκναν τή μούρη, κι' επάνω του σεργιάνιζαν με όλο τό βαχάτι, αλλά αυτός δέν άφινε τό τακτικό χουζούρι. Άφινε κάθε ποντικό νά κάμη ό,τι θέλει, χωρίς γιά τά παιγνίδια του καθόλου νά τόν μέλλη.

Πού ήσανε οι ποντικοί αυτό τό κελεπούρι; και τόσο θάρρος πήρανε μαζί του κι' άφοβία, όπού άνει νά φαγωθούν αύτοί άπ' τόν Μουρμούρη, εκείνοι 'κόντεψαν νά φάν τού γάτου την προδιά. Άλλά ο άρχοντόγατος 'καμάρωνε εις όλα, κι' όνειρευότανε ρομπιφιρ και βαδινη μπριζόλα.

Μά έξαφνα τί συμφορά! απέθαν' ή κυρά του, και πών ή καλοπέρασε κι' ή τόση άρχοντιά, ο ύπνος, τό καλό φαγεί, και όλα τάγαθά του, και τότε ο Μουρμούρης μου κατέβασε τ' αυτιά. Κανείς δέν τούδινε φαγεί, δέν τού'καν' ένα γάδι, κι' άπ' τό πρωτ' ένήστευε ο μαύρος ως 'σέ βράδυ.

Και τόσο ήταν άγαμνοί και αδυνατισμένοι από την καλοπέρασι κι' από την τεμπελιά, όπου δεν είχε δύναμι 'στὰ πόδια ο καυμένος να κυνηγήσῃ πονεϊκός 'στῆς τρύπαις και πούλια. 'Εξέγασ' ὁ Μουρμούρης μας τὴν τέχνην του τὴν πρώτην ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ ἔμαθε νὰ κάνῃ τὸν ἱππότην.

Δὲν εἰμπορούσε ὅπως πρὶν κι' αὐτὸς νὰ σκαρβαλῶνῃ 'στὸ ξέντρο, 'στὴν κληματαριά και εἰς τὴν καρινάδα, κι' οὔτε 'μπορούσε πονεϊκός ὅταν πρὶν νὰ ξετρυπώνῃ... δὲν εἶχαν πιά τὰ πόδια του τὴν πρώτην γρηγοράδα. 'Ἔτσι λοιπὸν ἐχόρταινε μὲ καθαρὸ ἀέρα, ὡς ὅπου πιά ἐφόρησε τῆς πείνας μὲ ἡμέρα.

Τώρα, μικρὲ μου κύριε, νομίζω πῶς δὲν θέλεις τοῦ μύθου τὴν ἐξήγησι κανένας νὰ σου πῇ... 'Ἐφόρησ' ὁ Μουρμούρης μας γιατί ἦτανε τεμπέλης, κι' ἐξέμαθε μὲς 'στὰ καλά τὴν πρώτην προκοπή. Λοιπὸν δουλειά, κι' ἄς ἔχετε και πλούτη και στολίδια, γιὰ νὰ μὴν πάθετε και σεις καμμιὰ φορά τὰ ἴδια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΓΡΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

Τὴν ἀκόλουθον διήγησιν ἤκουσα παρά τινος βακουσλλέκτου, ὁ ὁποῖος τὴν ἤκουσε και αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἥρωίδα τῆς ἱστορίας ταύτης. Πρὸκειται περὶ τινος γραμματικῆς.

Περὶ γραμματικῆς; θά μοι εἴπητε. Δύναται ποτε μία γραμματικὴ νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν της;

Πολὺ δίκαια ἡ ἐρώτησις σας· και εἰς ἐμὲ ἡ αὐτὴ σκέψις ἐπήλθεν, ἀλλὰ δὲν εἶπον τίποτε αὐτὴν τὴν στιγμὴν, διὰ νὰ μὴ φανῶ ἀμαθής, μετὰ τινα δὲ σκέψιν εὔρον τὴν λύσιν τοῦ ἀνίγματος ἐνθυμηθεὶς τὸν Αἴσωπον, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν μύθων του μᾶς διαδεδασταὶ ὅτι ὑπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν ὠμίλειεν και τὰ ζῶα και τὰ ἄψυχα πράγματα.

Πεισθεὶς λοιπὸν ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶνε ἀληθὴς ἀπεφάσισα νὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ, ἢ μᾶλλον ἀφίνω αὐτὴν τὴν ἀτυχὴ γραμματικὴν νὰ σᾶς ὀμιλήσῃ μὲ τὴν γλῶσσάν της.

«Ἐγεννήθη ἐν τῷ μεγαλειτέρῳ και ὠραιότερῳ τυπογραφείῳ τῶν Ἀθηνῶν: ἐν τῷ τυπογραφείῳ Ἀνδρέου Κορομηλά ὅπου τυπύεται και «ἡ Διάπλασις». Ἐκ τοῦ τυπογραφείου μὲ ἀνεβίβασάν εἰς τὸ βιβλιοδετεῖον τοῦ αὐτοῦ καταστήματος και ἐκ τοῦ βιβλιο-

δετιοῦ μὲ μετέφεραν εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον. ἔπειτα μὲ ἔθεσαν ἐντὸς κιβωτίου μετὰ πολλῶν ἄλλων συναδελφῶν μου, ἐκλείσαν ἐπιμελῶς τὸ κιβώτιον και μᾶς ἀπέστειλαν εἰς τι σχολεῖον.

«Ἐκεῖ γέρον τις δημοδιδάσκαλος ἤρχισε νὰ μᾶς διανέμῃ εἰς τοὺς μαθητάς του. Ἐγὼ ἤμην τελευταῖα, κάτωθεν τοῦ σωροῦ ὅλων τῶν βιβλίων, και περιέμενον μετὰ μεγάλῃς ἀνυπομονησίας νὰ ἴδω εἰς τίνος χεῖρας θά μ' ἔρριπτεν ἡ τύχη μου.

«Δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά μου· ὑπελείπετο εἰς μόνον μαθητῆς μὴ λαθῶν γραμματικὴν, και ἐγὼ ἤμην ἡ μόνῃ ἐναπομείνασα ἐν τῷ κιβωτίῳ: τὸ παιδίον λοιπὸν αὐτὸ ἦτο ὁ μέλλων κύριός μου. Ἄλλ' ὁποῖος κύριός μου! Ἐβρικήσασα ὅταν μὲ ἔλαβεν εἰς χεῖράς του! Ἀπὸ τῆς θέσεώς μου διέκρινα τὰ βιβλία του και τὰ τετράδιά του ἐρριμμένα φύρδην μίγδην ἐπὶ τοῦ θρανίου· ὅλα ἦσαν βυπαρὰ και καταξοσχισμένα.

«Ἄμα τὰ εἶδον δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσω ἐν δάκρυ.

«Ἦμην βοηθισμένη εἰς θλιβεράς σκέψεις, ὅτε ὁ διδάσκαλος εἶπεν: «Ἐλθέ, Σωτῆρ· κινήσου λοιπὸν, ἀκνηρὲ». Μὲ παρέδωκεν εἰς τὸν νέον μου κτήτορα, ὅστις μὲ ἔχωσε παρευθὲς εἰς τὴν σάκκην του.

«Μετὰ ἕνα μῆνα κατέστην ἐντελῶς ἀγνώριστος· ἤμην κεκαλυμμένη ὑπὸ κηλίδων και ἐφαινόμην πενήθορουσα ἐκ τῆς ἀφθόγου μελάνης, δι' ἧς ἦσαν κοχρισμένα τὰ φύλλα

μου. Ποσάκις ὁ ἀνόητος κύριός μου μὲ ἐξασφενδόνισε κατ' ἄλλων ἀνοήτων ἐπίσης συμμαθητῶν του, και ποσάκις καταπατήθη ὑπ' αὐτῶν ἀσπλάγγως! Τὸ σῶμά μου ὀλόκληρον εἶχε νὰ παραλύη και νὰ ἐξαρθροῦται.

«Τέλος μίαν ἡμέραν (ὄλαι μου αἱ θλίψεις ἀνανεύονται ὀταν ἐνθυμοῦμαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην) ὁ Σωτῆρς μετέβαινε εἰς τὸ σχολεῖον.

«Ὅπως πάντοτε, δὲν εἰξευρε τὸ μάθημά του και προσεπάθει νὰ τὸ μάθῃ καθ' ὁδόν, ὅτε πρὸς συμπλήρωσιν τῆς δυστυχίας μου, παρατηρεῖ τὸ μικρὸν κυνάριον του, τὸ ὁποῖον τὸν ἠκολούθει, και ἐσκέφθη ὅτι, ἀντὶ νὰ μελετᾷ εἰς τὸν ὁδὸμον προτιμότερον ἦτο νὰ διασκεδάσῃ μετ' αὐτοῦ. Ἦρχισε πρῶτον νὰ μὲ δεικνύῃ εἰς τὸ κυνάριον μὲ ὕψος προκλητικόν, και ἐφαίνετο ὡς νὰ τῷ ἔλεγε: «Δοκίμασε ὀλίγον νὰ μου ἀρπάξῃς τὴν γραμματικὴν!» Ὁ Λέων φυσικῶ τῷ λόγῳ ἔχει πάντοτε σχεδὸν διάθεσιν διὰ παιγνίδια, βλέπων δ' ὅτι προκαλεῖται νὰ παίξῃ, ὀρμᾷ διὰ νὰ μὲ συλλάβῃ, πηδᾷ και κατορθώνει και μὲ ἀρπάζει ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ κυρίου μου, ὁ ὁποῖος γελῶν ἐξ εὐχαριστίας τρέχει νὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ τοὺς ὀδόντας τοῦ κυναρίου... διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ παιγνίδιον.

«Ἄλλ' ὁ Λέων μὲ κρατεῖ δυνατά. Ὁ Σωτῆρς μὲ τραβᾷ, μὲ τραβᾷ πολὺ και τέλος

νικᾷ. Μὴ μ' ἐρωτᾷτε ὅμως εἰς ποίαν καταστασιν ἤμην!

Τὸ παιδίον εὐρίσκει μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ παιγνίδιον, παρ' ὅσῃν ὁ Λέων, και ἀρχίζει ἐκ νέου νὰ μὲ δεικνύῃ εἰς τὸ κυνάριον, τὸ ὁποῖον ἀγορθεῖ—μενον ἐπὶ τῶν ὀσθίων του ποδῶν μᾶτην προσπαθεῖ νὰ μὲ συλλάβῃ. Ὁ κύριός μου γελᾷ ὀλονέν, γελᾷ ἀκαταπαύστως και τέλος μὲ θέτει ἐπὶ τῆς σάκκας του. Βίς τὴν θέσιν αὐτὴν ἐνόμισα ὅτι ὁ Λέων δὲν θά ἠδύνατο νὰ μὲ φθίσῃ, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἀποθαρρύνεται, ἐπαναλαμβάνει μετὰ μεγαλειτέρας δυνάμεως τὴν φορὰν ταύτην τὰ πηδῆματά του, μὲ συλλαμβάνει και πάλιν, και φεύγει καταξοσχίζων με διὰ τῶν ὀξέων ὀδόντων του.

«Ὁ Σωτῆρς τρέχει κατόπιν του, προσπαθεῖ νὰ μὲ σώσῃ, ἀλλ' ὁ ἄνεμος διασκορπίζει δεξιὰ και ἀριστερὰ τὰ φύλλα μου.

«Μὲ τὴν διασκεδάσιν αὐτὴν ὁ κύων και ὁ μαθητῆς ἐφθασαν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου μου. Ἡ μήτηρ του, ἧτις ἐξήρχετο κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εἶδε τὴν σπαραξικάρδιον σκηνὴν τῆς διαμελίσεώς μου και παρέστη εἰς τὴν ἀγωνίαν μου. Μὴ δυναμένη

δὲ νὰ κρατήσῃ τὴν ὀργὴν της, ἤρπασε τὸ σάρωθρον, συνέλαβε τὸν Σωτῆρην ἀπὸ τοῦ ὠτίου και τοῦ ἔδωσε ἐν καλὸν μάθημα,

ὅπως τοῦ ἔπρεπε· ἔπειτα τὸν ἔκλεισεν εἰς ἓν δωμάτιον.

«Ὁ κύων βαρυνθεὶς τὸ παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον καθίστατο ὀχληρὸν ἄνευ τοῦ συντρόφου του, μὲ ἐγκατέλιπεν εἰς τεμάχια.

«Τότε διήλθες σὺ, καλέ μου βακοσυλλέκτη, μὲ παρετήρησας μετὰ συμπαθείας, μὲ συνέλεξας μεθ' ἑλπίδος τῆς ἐπιμελείας ἣν ἀπῆται ἡ κατάστασις μου καὶ μ' ἔθεσας εἰς τὸν κόρινθόν σου.

«Ἐννοῶ ἐκ τοῦ ὕφους

ΚΑΡΥΝΗΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΠΑΥΛΟΙ

Ὁ μικρὸς Παῦλος εἶνε υἱὸς χωρικοῦ κατοικοῦντος μικρὸν τι χωρίον, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ οἰκίαι εἶνε πολὺ μικραὶ καὶ τὰ ἐπιπλα πολὺ ἀπλά. Μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ του ἔφερον ἓνα καθρέπτην, τὸν ὁποῖον ἠγόρασεν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσάν τῆς ἐπαρχίας των, ὅπου εἶχεν ὑπάγει διὰ μερικὰς του ἐργασίας.

Ἐνα καθρέπτην! Ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδεῖ καθρέπτην ὁ μικρὸς Παῦλος, ὅστις ἄλλως τε ἦτο καὶ πολὺ μικρὸς, μόλις ἑπτὰ ἐτῶν. Ἐστάθη λοιπὸν ἐνώπιόν του καὶ τὸν παρετήρει. Ἀμέσως ἐντὸς τοῦ καθρέπτου ἐφάνη ἓν ἄλλο παιδίον, ὅμοιον μὲ αὐτόν, μὲ τὰ ἴδια ἐνόμματα, μὲ τὰ ἴδια ὑποδήματα, τὸ ὁποῖον τὸν ἐκύτταζε τόσον προσεκτικὰ, τόσον προσεκτικὰ ὥστε ὁ Παῦλος ἐπὶ τέλους ἤρχισε νὰ θυμῶνῃ. Τὸ πρόσωπόν του ἔγειεν ἀγριον, κατακκόκκινον· τὸ ἐφοβέρισε μὲ τὸν γρόνον του καὶ ἐκεῖνο τὸν ἐφοβέρισε μὲ τὸν γρόνον του· ἤτοιμάζετο δὲ νὰ καταβιάσῃ

σου ὅτι μὲ λυπεῖσαι, ὅτι ἐπιθυμοῦμαι ἴτως νὰ μὲ φυλάξῃς· ἀλλ' ἐγὼ αἰσθάνομαι ὅτι ἐπλησίασε τὸ τέλος μου· ὑπέφερα πολλὰ· καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ κάμῃς καὶ ἐμὲ, μετὰ τὴν ἐσχάτην μου πνοήν, ὅτι κάμνεις καὶ τὰ ἄλλα χαρτία... νὰ μὲ κάμῃς βράχῃ».

Τὰς λέξεις ταύτας εἰποῦσα ἡ ἀτυχῆς γραμματικὴ, καὶ εὐχρηθεῖσα ἀπὸ καρδίας νὰ σωφρονισθῇ ὁ κύριός της, ἐξέπνευσεν.

ΚΡΙΤΩΝ.

τὸν γρόνον του κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ κακοῦ ἐκείνου παιδίου, ὅτε ἡ μήτηρ του, ἡ ὁποία τὸν παρετήρει ἀπὸ τινων στιγμῶν καὶ ἐγέλα, τοῦ ἐφώνασε.

— Μῆ, Παῦλε, διότι θὰ σπάσῃς τὸν καθρέπτην.

— Μὰ αὐτὸ ἐκεῖ μέσα, μὲ περιγελαῖ.

Τότε ἐπλησίασεν ἡ μήτηρ του, ἡ ὁποία ἦτο ποθὺ γνωστικὴ γυνὴ, καὶ τῷ εἶπε:

— Αὐτὸ τὸ κακὸν παιδίον, διὰ τὸ ὁποῖον παραπονεῖσαι, ἐμμύθη ὅτι ἐπραξες συνθήμωσες σὺ, ἐθύμωσε κ' ἐκεῖνο, τὸ ἐφοβέρισε σὺ, σ' ἐφοβέρισε καὶ ἐκεῖνο· τώρα χαμογελάσέ του σὺ καὶ θὰ σοῦ χαμογελάσῃ κ' ἐκεῖνο, ἀνοῖξέ του τὴν ἀγκάλην σου καὶ θὰ σοῦ τὴν ἀνοίξῃ κ' ἐκεῖνο.

Τοῦτο σημαίνει, παιδί μου, ὅτι ὅταν θὰ ἦσαι καλός, θὰ εἶνε καὶ οἱ ἄλλοι καλοὶ διὰ σέ, ἀλλ' ἂν ἦσαι κακός, μὴν ἀπορῆς διατι καὶ οἱ ἄλλοι θὰ σοῦ εἶνε κακοί. * *

Ἐκ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν δεῦτερον διαγωνισμόν «τῆς Διαπλάσεως» τὸν προταθέντα ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου, καὶ οὗ τινος θέμα ἦτο ἡ σύνθεσις διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν σελίδι 81 εἰκόνος, ἐκρίθησαν ἄξιοι:

ΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ

Ξανθίππη Ι. Κολοσούπη, 9 ἐτῶν Πειραιῶς, ἥς καὶ δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸ διήγημα, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τὴν εἰκόνα τῆς, ὅταν μᾶς ἀποστείλῃ τὴν φωτογραφίαν τῆς.

Τοῦ πρώτου ἐπαίνου

Σοφία Α. Κρασσᾶ, 10 ἐτῶν Ἀθηνῶν.

Τοῦ δευτέρου ἐπαίνου

Μικρὰ Σεισουρήθρα, 8 ἐτῶν Ἀθηνῶν.

Εὐφήμου μναίας

Ἰωάννα Καγκάδη, 11 ἐτῶν Σύρου.—Κλεοπάτρα Μ. Νικολαΐδου, 12 ἐτῶν Ἀθηνῶν.—Γέρων Κηπουρός, ἐτῶν 10 καὶ 1/4, Ἀθηνῶν.—Ἐλένη Σ. Παπαδάκη Πειραιῶς.—Γρηγόριος Δ. Ξενόπουλος, ἐτῶν 14 Ζακύνθου.—Ἀσπασία Σικελιανοῦ, 13 ἐτῶν Κωνσταντινουπόλεως.—Ἀθανάσιος Σπ. Σατηριάδης, 14 ἐτῶν Τριπόλεως.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ « ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

(ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν σελίδι 81 εἰκόνος)

Ὁ Κίμων καὶ ἡ Λευκοθέα ἦσαν πολὺ ἠγαπημένοι ἀδελφοί· τοὺς ἠγάπα πολὺ ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ των καὶ ἐν γένει ὅλος ὁ κόσμος, διότι ἦσαν πολὺ καλὰ καὶ εὐπειθῆ παιδία. Ἐπήγαινον εἰς τὸ σχολεῖον τακτικὰ καὶ τὰ ἠγάπα ὁ διδάσκαλός των, διότι ἦσαν ἐπιμελῆ παιδία. Μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ ἦσαν ἐπιστρέψαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἔμαθον πρῶτον τὰ μαθήματά των, καὶ ἔπειτα ἐζήτησαν

τὴν ἄδειαν νὰ καταβῶσι νὰ παίξωσιν εἰς τὴν ἀκρογιαλιά· ἡ μήτηρ των τοῖς ἔδωκε τὴν ἄδειαν, τοῖς παρήγγειλεν ὅμως νὰ προσέχωσι μήπως βραχῶσιν οἱ πόδες των.

Τὰ καλὰ αὐτὰ παιδία δὲν εἶχον παιγνίδια κούκλας, ἀλλ' ἐν πλοιάριον, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ Κίμων, ὅστις εἶχε κλίσιν εἰς τὰ ναυτικά. Αφοῦ κατέβησαν εἰς τὴν ἀκρογιαλιά, ὁ Κίμων ἐσυλλογίσθη ὅτι, ἐπειδὴ ἡ

θάλασσα είναι πολύ μεγάλη δύναται να φύγη τὸ πλοιάριον τῶν ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ σκάψῃ μέρος γῆς μετὰ τὸ πτωάριον τὸ ὁποῖον κρατεῖ, καὶ μετὰ τὸν καθίσκον νὰ φέρῃ ὕδωρ ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ κάμωσι μίαν μικρὰν θάλασσαν ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ θάλασσα ἦτο ἐξηγηρωμένη, ἐκάθησαν ἕως ὅτου ἠμέρωσαν τὰ κύματα. Ἡ Λευκοθέα κάθηται συλλογισμένη μήπως πιγῶσι τὰ πλοιάρια τὰ ὅποια εἶνε εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀφοῦ ἔπαυσαν τὰ κύματα ὁ Κίμων ἐσκαψεν, ἐπῆρε νερὸν ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ἔκαμε μίαν μικρὰν θάλασσαν. Ἐπειτα ἐνύκτωσαν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν καὶ

ἐπειδὴ ἐξημέρωνε Κυριακὴ ἔκαμαν πολλὰς ἐργασίας. Ἔχον δὲ καὶ ἓνα μικρὸν κῆπον τὸν ὁποῖον ἐπότιζον ὅταν ἐτελείοντο τὰ μαθήματα τῶν.

Τὴν πρωῖαν ἐσηκώθησαν, προσυχηθήσαν καὶ ἔπειτα κατέβησαν εἰς τὸν κῆπον ἐπότισαν τὰ ἄνθη τῶν ἐπειδὴ τὰ ἡγάπων, καὶ ὅσα παιδιά ἀγαποῦν τὰ ἄνθη εἶνε βεβαίως καλὰ παιδιά.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν τὰ καλὰ παιδιά ἐμεγάλωνον μετὰ πολλὴν ἀνατροφὴν.

Ἐν Πειραιεὶ τὴν 20 Ἰουλίου 1881.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ Ι. ΚΑΛΟΣΤΡΗ, ἔτων 9.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν σελίδι 127 τοῦ φυλλαδίου τούτου ἐθέτους

«Ἡ Διάπλασις» μετὰ μεγάλην τῆς χαρὰν παρετήρησεν ὅτι εἰς τὸν δεῦτερον διαγωνισμὸν ἔλαβον μέρος πολὺ περισσότεροι ἐκ τῶν μικρῶν τῆς φίλων, παρ' ὅσοι κατὰ τὸν πρῶτον εἶνε δὲ εὐχαριστημένη ἐκ τῶν ἀπαντήσεων ὄλων, διότι ὅλοι σχεδὸν ὅσοι ἀπάντησαν, ἀπήντησαν σχετικῶς πολὺ καλὰ διὰ πρώτην φοράν.

Σήμερον προκηρύσσει ἕτερον διαγωνισμὸν εἰς τὸν ὁποῖον εἶνε βεβαία ὅτι θὰ συμμετάσχωσι ἔτι πλείονες. Προτείνει εἰς τοὺς μικροὺς τῆς φίλους τὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ φυλλαδίου τούτου (σελίς 129) εἰκόνα, ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς συνθέσωσι καὶ πάλιν διήγημα πρωτότυπον ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

α) Μόνον οἱ μὴ ὑπερβάντες τὸ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν δύναται νὰ συμμετάσχωσι τοῦ διαγωνισμοῦ.

β) Τὸ ὅλον διήγημα νὰ μὴ περιέχῃ πλείονας τῶν 800 λέξεων.

γ) Νὰ φέρῃ τίτλον: Ἀπάντησις εἰς τὸν τρίτον διαγωνισμὸν «τῆς Διαπλάσεως» ὑπ' αὐτὸ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμὸν του (ἂν ἔχῃ ψευδώνυμον καὶ θέλῃ νὰ κάμω τούτου χρῆσιν ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς του ὀνόματος), καὶ ἀφεύκτως τὴν ἡλικίαν του.

δ) Ἡ ἀπάντησις αὕτη νὰ φθάσῃ πρὸ τῆς 20 προσεχούσας Ὀκτωβρίου εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, κείμενον ἤδη ἐν ὁδῷ Εὐγγελιστρίας ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας Ῥόμβης.

Ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ προσεχούσας Νοεμβρίου δημοσιευθήσεται τὸ βραβευθησόμενον διήγημα καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ γράψαντος αὐτὸ, ἂν μᾶς ἀποστείλῃ τὴν φωτογραφίαν του. Θὰ δοθῇ δ' αὐτῷ καὶ δῶρον τι δυνάμενον νὰ τῷ προξενήσῃ εὐχαριστήσιν. Τὰ δευτερεύοντα διηγήματα θὰ ἐπαινῶσι, θὰ τύχωσι δ' εὐφῆμου μνείας ὅσα θὰ κριθῶσιν ἄξια αὐτῆς.

Οἱ ἀριστεύσαντες κατὰ τὰς γενικὰς ἐξετάσεις ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως

ΑΘΗΝΑΝ: Εὐρύκας Κωνσταντῖνος, — Μπάσσης Ι. Νικόλαος, — Νικολοπούλου Π. Ἐλένη, — Σπορίδης Γ. Κων. — Ψύλλα Μαρία. **ΑΜΙΣΟΥ:** Ἀρχόγγλος Ι. Παντελής, — Ἀσλόγγου Γ. Ἀβραάμ, — Ἀσλόγγου Σ. Παῦλος, — Γρίβα Θ. Περικλῆς, — Ἰατρόπουλος Δ. Γεώργιος, — Παλόγγου Α. Ἀλέξανδρος, — Ποστοκαλίδης Α. Νικόλαος. **ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ:** Ἀννίου Π. Αἰκατερίνη, — Ἰγγλέση Ν. Ὀλυβία. **ΖΑΚΥΝΘΟΥ:** Βορδέλης Ν. Ἀντώνιος, — Ζῆς Χαρ. Διονύσιος, — Κόντης Δ. Γεωρ., — Λάππας Διον. Σπ., — Μαρῖνος Γ. Α. — Μωρέττης Δ. Ἀγγελος, — Ξενόπουλος Α. Γρηγόριος, — Ξενόπουλος Α. Στέφανος, — Τσιριογιάννης Σπ. Ι. — Τυρογαλλῆ Σπ. Παν. **ΚΑΙΡΟΥ:** Ἀθανασιάδης Εὐάγγελος, — Ρεῖσιγιάδου Ν. Αἰκατερίνη, — Γεωργιάδου Ν. Μαρία, — Γεωρ.

γάδου Ν. Ὀλγα, — Γεωργίου Μαρίας, — Δημητρίου Ἄντ. — Καφογιάννης Κ. Ἄνδρ. — Κοζᾶ Ἀγαπητός, — Μεταξᾶς Ἀλέξ. — Νικολαΐδου Σ. Χριστίνα, — Οἰκονομόπουλος Ἰων, — Παράσχου Ν. Γραμματικῆ, — Παράσχου Ν. Εὐαγγελινή, — Ρούσου Γ. Ἰωάννης, — Ρούσου Εὐδοκία, — Τσαμπουράδου Α. Ἐμμανουήλ, — Φρούση Φωτεινῆ, — Χρηστοφίδης Ν. Χρήστος, — Χριστοδούλου Γεωργία. **ΚΑΛΑΜΩΝ:** Ἀναστασιάδης Κ. Θεμιστοκλῆς, — Σπρούμπος Ν. Παναγιώτης. **ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ:** Σταμίρης Ἰωάννης. **ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ:** Λεοντίδης Κ. Γεώργιος, — Μικρῆς Δ. Λεωνίδα. **ΛΗΣΒΟΥ:** Ἀδελμῆ Χαράλ. Ἀδελφίς, — Ἰακωβάτου Τυκάλλου Αγ. Ἐλένη, — Ρουχωτῆ Α. Αἰκατερίνη, — Φαρακλῶ Π. Στάμα. **ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ:** Δημαρᾶς Ι. Δημήτριος, — Σουλαϊδῆς Φώτιος. **ΟΔΗΣΣΟΥ:** Κωνσταντῆς Ἀλέξανδρος. **ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ:** Βολανίκη Μ. Δημήτριος, — Βολανίκη Μ. Ἐμμανουήλ, — Κωνσταντόπουλος Ἄντ. Κωνσταντῖνος. **ΣΥΡΟΥ:** Καγκιάδης Ἰακ. Ἰωάννα. **ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ:** Τζαούρα Ν. Εὐδοκία.

ΤΟ ΑΝΑΚΛΙΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΜΑΜΜΗΣ

διότι αὐτὸς δὲν ἔκαμε οὐδὲ τὸν παραμικρὸν κρότον ἐκ φόβου μήπως ἡ μάμμη τοῦ τὸν ἐννοήσῃ. Καὶ τότε βεβαίως θὰ τὸν ἐπέπληττε.

Πόσον ὀχληραὶ εἶνε αἱ ἐπιπλήξεις! Δὲν εἶνε ἀληθές; Ὁ Σπυρίδων δὲν τὰς ἀγαπᾷ διόλου, οὐδὲ σεῖς, μικροὶ μου φίλοι, νομίζω. Ὡστε διὰ νὰ μὴ ἐπιπληττεσθε, ὑπακούετε πάραυτα εἰς τὴν μητέρα σας, ἀλλ' ὁ Σπυρίδων, εἴπομεν, δὲν εἶνε τόσο εὐπειθής.

Ἐπεκάθησε λοιπὸν ἐπὶ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνακλίντρον. Φαντάζεται, ὅτι εἶνε ἐφ' ἀμάξης: Ἐμπρός! ἔμπρός!

Ἡ μάμμη ἐγείρεται αἴφνης διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ εὔρῃ κάτι τι εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ μπρούμ! Τί συμβαίνει; Καθὼς τὸ εἶχε προεπεῖ ἡ μάμμη τοῦ, τὸ ἀνάκλιτρον ἀνιστρέφεται, ὁ Σπυρίδων πίπτει ὑπτίως, καὶ ἀνοθέν του πίπτει τὸ ἀνάκλιτρον.

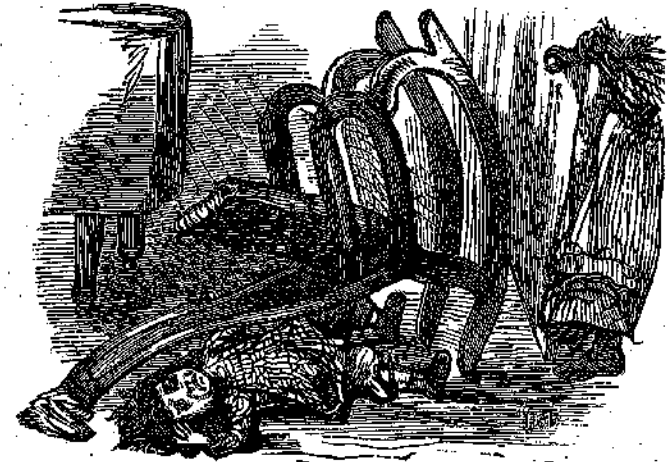
Τώρα εὐρίσκειται κατὰ γῆς. Φωνάζει μετὰ

Εἰς τὸν Σπυρίδωνα πολλάκις εἶπεν μάμμη τοῦ:

— Μὴ ἀναβαίνῃς ὅπισθεν τοῦ ἀνακλίντρον μου, μικρέ μου. Ἄν τύχῃ νὰ σηκωθῶ, θὰ πέσῃς ἀνάσκελα καὶ θὰ κτυπήσῃς.

Ἄλλ' ὁ Σπυρίδων δὲν ἀκούει, ὅτι τῷ λέγει ἡ μάμμη τοῦ πράττει ὅ,τι τοῦ ἐρχεται εἰς τὴν κεφαλὴν του. Οὐδὲν ἄλλο εὐρίσκει διασκεδαστικώτερον, ἀπὸ τὸ νὰ πράττῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶνε ἀπηγορευμένον. Εἶνε πράγματι πολὺ γελοῖον παιδίον αὐτὸς ὁ Σπύρος καὶ δὲν σὰς ὁμοιάζει καθόλου.

Μίαν ἡμέραν ὁ Σπυρίδων, κατὰ τὸ σῆθηδες ἀνέβη ὀπισθεν τοῦ ἀνακλίντρον τῆς μάμμης τοῦ. Ἡ μάμμη τοῦ δὲν ἔχει εἶδῃσιν.

δλας του τὰς δυνάμεις· ἡ μάμμη προστρέχει καὶ τὸν ἀνεγείρει.

Ἐχει φοβερόν πρήξιμον εἰς τὸ μέτωπον, καὶ ἄλλο ἔτι μεγαλειότερον εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς. Ἐξεδάρη ἡ παρειά του, καὶ ὁ ἀγκών του ἐπίσης. Καὶ τὸ αἷμα βέει.

Πρέπει νὰ τὸν βίβουν εἰς τὴν κλίνην, νὰ

τῷ θέσουν καταπλάσματα, νὰ τῷ δώσουν κριθαρρόνερν καὶ ἄλλα λατρικὰ πολὺ ἄσχημα. Θὰ μείνῃ κλινῆρης ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας καὶ περισσότερον ἴσως. Ὡ! ὁ δυστυχῆς ὁ Σπυρίδων! Δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ ὑπῆκουν εἰς τὴν μάμμη του;

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ.

ΔΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΗΣ ΠΛΑΓΓΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΟΛΥΒΔΙΝΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

«Δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον!» εἶπεν εἰς τὴν δεσποινίδα Πλαγγόνα, τὴν κούκλαν τῆς, ἡ μικρὰ Μαρίκα, ἣτις δὲν ἦτο πάντοτε φρόνιμος. «Ὅχι! δὲν σὲ ἀγαπῶ!» Καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς μίαν γωνίαν, καὶ ἔπειτα ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην τῆς νὰ κοιμηθῇ, διότι ἦτο ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου.

Ἡ δυστυχῆς Πλαγγὼν ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἔσπασε τὴν μύτην τῆς. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦτο ὑπομονητικὴ ὑπέφερε χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔπεσεν.

Ἀκούσατε ὅμως τί συνέβη μετὰ ταῦτα, καθ' ὃν χρόνον ἡ μικρὰ Μαρίκα ἔκοιμάτο:

Ἡ Πλαγγὼν, ὅταν εἶδεν ὅτι ὅλοι ἔκοιμῶντο καὶ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ τὴν ἀκούσῃ κανεὶς, ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ:

«Πόσον εἶμαι δυστυχῆς!» ἔλεγεν «ἐπειδὴ δὲν ὀμιλῶ σχεδόν, ἐπειδὴ δὲν τρώγω τίποτε, ἐπειδὴ δὲν ἡραύω τίποτε, ἐπειδὴ ὑποχωρῶ εἰς ὅλα καὶ ἐπειδὴ ποτὶ δὲν κλαίω, δηλαδὴ ἐπειδὴ δὲν εἶμαι φλύαρος, οὔτε λαίμαργος, οὔτε ἄτακτος, ἐπειδὴ τέλος πάντων δὲν ἔχω κανέν ἐλάττωμα, φαντάζεται ἡ μικρὰ μου κυρία ὅτι δὲν σκέπτομαι καὶ ἐγώ, ὅτι δὲν ζῶ, ὅτι δὲν αἰσθάνομαι τίποτε! Πολὺ ἄδικον ἔχει!»

«Μὰ τὴν ἀλήθειαν, βέβαια, πολὺ ἄδικον ἔχει!» εἶπεν, ἀφοῦ πρῶτον ἐζήτησεν εὐγενῶς τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὴν Πλαγγόνα, νὰ τῆς διακόψῃ τὸν λόγον, εἰς μολύβδινος μικρὸς στρατιώτης, τὸν ὅποιον αὐτὴ δὲν εἶχεν ἰδεῖ καὶ ὁ ὅποιος εὐρίσκειτο πολὺ πλησίον τῆς, διότι εἰς τὸ πεῖσμα του ὁ Παῦλος, ὁ ἀδελφὸς τῆς μικρᾶς Μαρίκας, τὸν εἶχε βίβει καὶ αὐτὸν εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην. «Ναί! πολὺ

ἄδικον ἔχει!» ἐπανάλαβεν ὁ στρατιώτης «ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; ὅλα τὰ παιδιὰ νομίζουν ὅτι, ἅμα δὲν φωνάζει κανεὶς ὡς αὐτὰ, δὲν πονεῖ. Καὶ ὅμως πονοῦμεν καὶ ἡμεῖς, αἰσθανόμεθα καὶ ἡμεῖς! προσέθηκε μὲν ὀλίγον ἀναστεναζάσας βαθῶς.

Ἡ Πλαγγὼν βλέπουσα ὅτι ὁ μικρὸς μολύβδινος στρατιώτης, μολονότι ἦτο στρατιώτης καὶ μολονότι ἤρχισε τὴν ὀμιλίαν του δι' ἕρκων σχεδόν, ἐφαίνετο ὅτι ἐγνώριζε πῶς φέρονται εἰς τὰς κυρίας καὶ τῇ ὠμίλει μὲ πολλὴν εὐγένειαν, ἠσθάνθη μεγάλην εὐχαρίστησιν διότι εὔρε τόσῳ καλὴν συντροφίαν καὶ τῷ ἀπεκρίθη μὲ πολλὴν φιλοφροσύνην τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἡ Πλαγγὼν καὶ ὁ μολύβδινος στρατιώτης ἐγενίαν ἐντὸς ὀλίγου φίλοι, καὶ ἐξηκουλοῦθησαν τὴν συνδιάλεξιν των:

«Ἀκούς ἐκεῖ! νὰ μὲ δέρῃ ἀπὸ τὸ πρῶτ ἔως τὸ ἔσπερας!» ἔλεγεν ἡ κούκλα τῆς μικρᾶς Μαρίκας. «Τί δυστυχία! θ' ἀποθάνω. Παρατήρησον τὴν μύτην μου.»

— Σὰς λυποῦμαι πολὺ, κυρία Πλαγγὼν, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς μολύβδινος στρατιώτης, παρατηρῶν μὲ συγκεινημένον ὕφος τὴν βίνα τῆς Πλαγγόνας. «Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Πῶς νὰ σὰς παρηγορήσω, ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διορθωθῇ ἡ μύτη σας; Καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄτυχος ὅπως καὶ ὑμεῖς· καὶ μετὰ μεγάλης θλίψεως παρατηρῶ ὅτι ἡ δυστυχία μας εἶνε ἀθεράπευτος!

— Ὅχι δά! κύριε στρατιώτα, εἶπε τότε ἡ Πλαγγὼν μὲ ὕφος μυστηριώδες «οὔτε ἡ ἰδική μου οὔτε ἡ ἰδική σας δυστυχία ἐλπίζω νὰ εἶνε ἀθεράπευτος». Καὶ ἐπειδὴ παρετήρησεν ὅτι ὁ μικρὸς μολύβδινος

στρατιώτης ἐφαίνετο πολὺ περίεργος: «Θέλεις νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου;» ἤρωτησεν ἡ Πλαγγὼν.

— Μοὶ ἀρέσκουν πολὺ αἱ ἱστορία ἀπεκρίθη εὐγενῶς ὁ μολύβδινος στρατιώτης.

(Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ἡ Μαρίκα ἔκοιμάτο· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκινεῖτο πολὺ ἐνῶ ἔκοιμάτο, θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἔβλεπεν ὄνειρον).

Ἡ Πλαγγὼν τότε εἶπε:

— Ἐγὼ δὲν ἤμην πάντοτε κούκλα, ὅπως τῶρα· ὄχι. Πρὸ πολλοῦ ἤμην καὶ ἐγὼ κοράσιον εὐτυχές μὲ ἡγάπων ὅλοι καὶ μὲ ἐθώπευον ὅλοι· ἀλλὰ καὶ ὅλοι μὲ εἶχον χαϊδευμένην ὀλίγον, τὸ ὅποιον σημαίνει ὅτι ὅλοι εἶχον τόσῃν καλοσύνην πρὸς ἐμέ, ὥστε μοῦ συνεχώρουν ὅλας μου τὰς ἰδιοτροπίας. Ἄν ἦτο κανέν ἄλλο κοράσιον εἰς τὴν θέσιν μου, δὲν θὰ κατεχρᾶτο, βεβαίως, τὴν καλοσύνην τῶν ἄλλων, ἀλλὰ θὰ ἐσκέπτετο οὕτω: «Ὅσοι καλλίτεροι εἶνε οἱ ἄλλοι πρὸς ἐμέ, τόσῳ καλλιτέρα θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ πρὸς τοὺς ἄλλους». Ἄλλὰ ποῦ ἐγὼ νὰ κάμω τοιαύτας σκέψεις! δὲν ἐσκεπτόμην τίποτε· ἔκαμνα ὅτι μοῦ κατέβαινε, ἐκτύπων ὄλους, καὶ ἤμην ἀνυπόφορος μὲ ἄλλους λόγους δὲν ἤξιζα διὰ τίποτε. Καὶ τέλος μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὅποιαν εἶχον πράξει ἑκατοντάκις μεγαλειτέρας ἀνοησίας παρὰ τὸ σῦνηθες, μίαν παντοδύναμος νηρηῆς μὲ μετεμόρφωσεν εἰς Πλαγγόνα, λέγουσα μὲ βροντώδη καὶ τρομερὰν φωνήν: «Ἐν ὅσῳ ἄλλη τις κακὴ μικρὰ κόρη, τόσον κακὴ ὕσον σύ, δὲν σὲ κάμῃ νὰ ὑποφέρῃς ὅπως καὶ σύ ἔκαμες τοὺς ἄλλους νὰ ὑποφέρουν, καὶ ἐνόσῳ ἡ κακὴ αὐτὴ κόρη δὲν διορθωθῇ, σύ θὰ μένῃς κούκλα καὶ θὰ τυρανῆσαι ὑπὸ τῆς μικρᾶς κακῆς κυρίας σου».

«Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία μου, κύριε στρατιώτα», προσέθηκεν ἡ Πλαγγὼν. «Τῶρα βλέπω πολὺ καλὰ ὅτι ἡ Μαρίκα εἶνε κακὴ ὅσον ἤμην καὶ ἐγώ, ἀλλ' ἀρὰ γε θὰ διορθωθῇ διὰ νὰ παύσουν τὰ βάσανά μου;»

(Ἡ Μαρίκα ἔκοιμάτο κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνδιαλέξεως ταύτης, ἀλλ' ὁ ὕπνος τῆς ἐγίνετο περισσότερον τεταραχμένος ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤκουε τὴν

συνδιάλεξιν τῆς Πλαγγόνας μετὰ τοῦ μολύβδινου στρατιώτου).

— Κυρία Πλαγγὼν, εἶπε τότε ὁ μολύβδινος στρατιώτης, ἡ ἱστορία σου ὁμοιάζει πάρα πολὺ μὲ τὴν ἰδικήν μου· Ἡμῖν καὶ ἐγὼ πολὺ τεταραχοῦντο παῖδιον· μόνον ξυλίνα ξίφη ὀνειρευόμεν, καὶ μολύβδινα κανόνια, καὶ φόνους καὶ σφαγὰς καὶ πληγὰς· τὸν πόλεμον παντοῦ καὶ πάντοτε! Μίαν ἡμέραν ἐξύπνησα μεταμορφωμένος εἰς μολύβδινον στρατιώτην. Εἶμεθα περισσότεροι ἀπὸ διακοσίους στρατιώτας ἐντὸς ξυλίνου τινὸς κουτίου, ἐμπνεόμενοι ὅλοι ὑπὸ γενναίων αἰσθημάτων καὶ ἔτοιμοι νὰ θυσιασθῶμεν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος καὶ νὰ κατακτήσωμεν τὸν κόσμον ὅλον· ἀλλὰ σήμερον ὅλοι οἱ συστρατιώται μου ἀπέθανον καὶ τὸ πάτωμα ὅλον τῆς οἰκίας ταύτης καλύπτεται ὑπὸ τῶν διεσπαρμένων μελῶν των. Ὅλης αὐτῆς τῆς καταστροφῆς αἴτιος εἶνε ὁ Παῦλος ὁ ἀδελφὸς τῆς Μαρίκας σου...»

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ Μαρίκα ἐξύπνησεν, ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς καὶ παρετήρησε παντοῦ, ἀλλ' οὔτε εἶδεν οὔτε ἤκουσε τίποτε, ἡ Πλαγγὼν τῆς ἦτο πάντοτε εἰς τὴν γωνίαν μὲ τὴν βίνα τετραυσιμένην. Ἡνύνησε λοιπὸν τότε, ὅτι, ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα συνέβησαν ἦσαν ὄνειρον· ἀλλ' ἀδιάφορον εἰς αὐτὴν ἐπροξένησαν μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ ἠγέρθη, ἐξύπνησε τὸν ἀδελφὸν τῆς Παῦλον καὶ τοῦ διηγήθη ὅσα ἀνωτέρω ἀνέγνωτε.

Ὁ Παῦλος ἤκουσε τὸ ὄνειρον τῆς ἀδελφῆς του μὲ πολλὴν προσοχήν, καὶ ἔπειτα εἶπε:

— Δὲν φοβοῦμαι, Μαρίκα, μήπως γίνῃς Πλαγγὼν σύ, οὐδὲ μολύβδινος στρατιώτης ἐγὼ· ἠξέυρω καλὰ ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ τοῦτο· ἀλλ' ὅμως ἄς διορθωθῶμεν, διότι ἡ Πλαγγὼν σου εἶπε πολὺ φρόνιμα πράγματα ἀπόψε.

Τότε ἐσῆκωσεν αὐτὸς μὲν τὸν μολύβδινον στρατιώτην του, ἡ δὲ Μαρίκα τὴν Πλαγγόνα τῆς καὶ, μολονότι δὲν ἦτο εἰσέτι ἡ ὥρα τῆς ἐργασίας, ἐκάθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν τράπεζάν των καὶ ἤρχισαν νὰ γράφουν ἕκαστος μίαν ὠραίαν σελίδα, τὴν ὅποιαν ἐπέγραψαν:

«Σελίς διὰ τὰ εὐχαριστήθη ἡ μήτηρ».

Καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ μήτηρ των καὶ εἶδε τὴν σελίδα αὐτὴν τόσον ὠραία καλλιγεγραμμένην, εὐχαριστήθη πολὺ καὶ τοὺς ἐφίλησε καὶ τοὺς δύο ἐξ ὄλης καρδίας.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Μαρίκα ἐτήρησαν τὸν λόγον των· ἐδιορθώθησαν. Ἡ Μαρίκα ἔγινε

φρόνιμον κοράσιον, ὡς αἱ εἰκόνες «τῆς Διαπλάσεως». Ὁ δὲ Παῦλος ἔλαβε τέσσαρα ἢ πέντε βραβεῖα εἰς τὰς ἐξετάσεις του.

Καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ ἀκούη κανεὶς καὶ τὰ ὄνειρα, ὅχι δά, πάντοτε, ἀλλ' ὅταν τύχη κάποτε νὰ λέγουν φρόνιμα πράγματα.

ΦΙΛΟΝΗΛΑ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ

ΠΝΕΥΜΑ

Ἐπί τὴν τὸν μικρὸν Παῦλον: Πόσους ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς ἔχεις, Παῦλε; — Αὐτοὶ ἀδελφοὶ εἴμεθα μόνον, ἀπεκρίθη; ἐν ἀγορῇ καὶ ἓνα κορίτσι. Ἐγὼ εἶμαι τ' ἀγορῇ.

Ἐστία ἐκ τῆς Κυριακῆς.

Ὁ Κωστάκης εἶνε τριῶν ἐτῶν· μίαν ἡμέραν ἤκουσε νὰ λέγουν ὅτι ἡ μήτηρ του εἶνε χήρα.

— Μητέρα, τί θὰ πῇ χήρα; ἔρωτέ. — Χήραν λέγουν, παιδί μου, τὴν γυναῖκα ἐκεῖνην ἣ ὅποια δὲν ἔχει πλέον κανένα νὰ τὴν προστατεύῃ καὶ νὰ τὴν υπερασπίσεται.

Τότε ὁ Κωστάκης λαμβάνων ὕψος ἀγέρωχον: — Ἡ! λοιπὸν μὴ σὲ μάλ्लη, μητέρα μου! ὅταν θὰ μεγαλώσω ἐγὼ, δὲν θὰ εἶσαι πλέον χήρα!

Ἐστία ἐκ τοῦ Παινερόσπιτου.

Ἡ μικρὰ Μαρία, ἀφοῦ ἔφαγε μέγα μερίδιον ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης γλυκίσματος, ζητεῖ καὶ ἄλλο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἐνδιαφέρουσα γνωστοποιήσις. — Τὰς πρὸς με ἐπιστολάς σας, μικροὶ μου φίλοι, νὰ τὰς ἀπευθύνετε εἰς τὸ ἐξῆς ἐν ὀδῷ Εὐαγγελιστρίας, ἀριθ. 25, διότι ἐκεῖ ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας Ῥομβῆς μετήνευγον τὸ Γραφεῖόν μου ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου.

Ἀπὸ τὸν δευτέρον διαγωνισμὸν, τοῦ ὁποίου βλέπετε τ' ἀποτελέσματα ἐν σελίδι 137, εἶμαι παρὰ πολὺ εὐχαριστημένη, ἀγαπητοί μου φίλοι, ὅχι μόνον διότι ἔλαβον μέρος εἰς αὐτὸν πολὺ περισσώτεροι ἐξ ὑμῶν, ἢ κατὰ τὸν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ διότι ὅλοι σχεδὸν οἱ λαβόντες μέρος ἀπήτησαν σχετικῶς πολὺ καλὰ διὰ πρῶτην φορὰν. Μίαν μόνον παρατήρησιν ἔχω νὰ κάμω: ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν, διότι τινὲς εὐρέθησαν, φαίνεται, εἰς ἀμηχανίαν, ποίαν διάλεκτον νὰ προτιμήσωσιν εἰς τὸ διηγήματά των, καὶ ἄλλοι μὲν ἀρέθαισαν ὡς ἄλληλοεικόνας ἤξευρον, ἄλλοι μετεγερσίθησαν καὶ Ὀμηρικὰς φράσεις, τῆ προτροπῇ, φαίνεται, τῶν προγυμνασῶν των, ἄλλοι δὲ πάλιν ἔγραψαν εἰς ὁμοίῃ γλῶσσαν, καὶ ἄλλοι ἀνέμιξαν καὶ τὰς τρεῖς καὶ ἔκαμαν διαλεκτοσαλάτιαν, ἐνῶ δὲν ἦτο δύσκολον νὰ ἐνοήσωσιν ὅτι ἐγὼ προτιμῶ τὴν γλῶσσαν τῶν ὁποίων καὶ ἐγὼ καὶ οἱ συνεργάται μου μεταγερσίθημεθα. Ἐπίσης μετὰ λύπης μου παρατήρῳ, ὅτι τινὲς δὲν ἐτήρησαν τὸν πρῶτον ὅρον τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ ἐπεξετάθησαν παρὰ πολὺ ὑπερέβησαν ὅχι μόνον τὰς 800 λέξεις ἀς εἶχον ὀρίσει, ἀλλὰ καὶ τὸ διπλάσιον καὶ τὸ τριπλάσιον αὐτῶν. Ἀλλὰ τοῦτων τὸ διηγήμα οὐδόλω, ἐνοσῶται, ἐλήφθη ὡς ὄψιν. Ἐλπίζω ὅτι μετὰ τὰς παρατηρήσεις

ταύτας ὅλοι ὅσοι αἰσθάνονται τὴν δύναμιν νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸν τρίτον διαγωνισμὸν, τὸν ὁποῖον σήμερον ἐν σελίδι 138 προτείνω, θὰ φροντίσωσι νὰ μὴ ὑποπέσωσιν εἰς τὰ αὐτὰ λάθη, οὐδὲ θὰ βραδύνωσι νὰ μοι πέμψωσι τὴν ἀπάντησίν των.

Ὅλιγον ἔλειψε νὰ τὰ φάγωμ ὅλα τὰ γράμματα οἱ μικροὶ μου φίλοι. Ἡ ἄρεξις των ἐκεντήθη ἀπὸ τὸ ὕπ' ἀριθμὸν 118 λογοπαίγνιον τῆς Μικρᾶς Σεισουρήθρας, καὶ ὡς ἀριστοὶ γαστρονόμοι εὐρον ὅτι τρώγονται καὶ πίνονται τὰ Ε-Κ, Γ-Λ, Ρ-Γ, Φ-Δ, Ζ-Μ. Ρ-Μ, Ψ-Τ, Ρ-Κ, Μ-Α, Ι-Ν (οἶνοι), Π-Τ, Ν-Χ (αὐτὸ τὸ ἔγραψαν ὅσοι τῶν τὰ νύχια τους), Φ-Λ, καὶ ἕνας εἶπεν ὅτι καὶ τὰ Ε-Α τρώγονται, διότι αὐτὸς καθ' ἡμέραν τρώγει ζῆλο.

Ἡ «Διάπλασις» χαίρει πολὺ ὅτι ὁλονέν πολλαπλασιάζονται οἱ κατανοήσαντες τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἄξιαν τοῦ ψευδωνύμου· εἰς τὸ φυλλάδιον τοῦτο πλείστοι, ὄντινες μέχρι τοῦδε ἔστελλον τὰς λύσεις των μὲ τὸ ἀληθές των ὄνομα, ἐκρῦθησαν ἐκ μετριοφροσύνης ὑπὸ ψευδωνύμων. Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι βαθρηδὸν καὶ κατ' ὄλιγον πάντες τὸ αὐτὸ θὰ πράξωσιν.

Εἶπον πολλὰκις καὶ τὸ ἐπαναλέγω ὅτι ἐπιστολάς μὲ μόνον ἀρχικὰ γράμματα ἢ μὲ μόνον τὸ ψευδὸν ὄνομα ὑπογεγραμμένας δὲν τὰς λαμβάνω ὕπ' ὄψιν· ἀς τὸ μάθωσι τέλος οἱ ἐπακολουθῶντες νὰ μοι στέλωσι τοιαῦτα.

Ὁ «Ἐλληὺν τοῦ Ὀλύμπου» μοι παραπονεῖται ὅτι δὲν ἐδημοσίευσεν τὸ ὄνομά του, ἐνῶ καὶ αὐτὸς ἐνέγραφε συνδρομητὰς. Συγγνώμην, φίλε μου! τὸ λάθος ἔγινε,

διότι, φαίνεται, δὲν εἶχες σημειώσει εἰς ἀγγελίαν τὰ ὄνοματά των συνδρομητῶν ὡς ἐνέγραψας. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ ἐπαυροῦθῃ τὸ λάθος τοῦτο καὶ παρακαλῶ ὅστις δὴποτε ἄλλος ἔχη τὸ αὐτὸ παράπονον νὰ μοι τὸ γράψῃ, σημειῶν συγχρόνως καὶ τοὺς συνδρομητὰς ἐνέγραψε, διὰ νὰ τῷ ἀποδοθῇ δικαιοσύνη.

Ἐξακολουθῶν καθ' ἑκάστην νὰ μοι στέλλωμ τὰς φωτογραφίας των οἱ φίλοι μου ἔλαβον καὶ τὴν ἰδικήν σου, ἀγαπητὴ μου Γ. Α. Ἰατροπούλε. Σὰς εὐχαριστιῶ δλους ἀπὸ καρδίας καὶ περιέμνω μετ' ἀνυπομονησίας καὶ τῶν ὑποσχθέντων νὰ μοι τὰς στείλωσι προσεχῶς.

Καί, προσφιλῆς μου Μικρὰ Σεισουρήθρα ἢ Μικροῦλα Τραλαλᾶ εἶνε πράγματα μικροῦλα, καὶ μάλιστα πολὺ μικροῦλα, τόσον μικροῦλα, ὥστε συννοεῖται μετ' ἐμοῦ διὰ τοῦ θεοῦ της, διότι δὲν ἤξευρες ἀκόμη νὰ γράφῃ, οὐδὲ ν' ἀναγνώσκῃ ὁ θεὸς της λοιπὸν θὰ τῇ εἴπῃ ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τὴν γνωρίσῃ.

Τὸ ἀγαπητὸν μοι Ἑλληδοτρόπιον παρακαλεῖται νὰ μοι στείλῃ ἄλλας μικροτέρας πνευματικὰς ἀσκήσεις, διότι ἐξ ὅσων μοι ἔστειλε οὐδεμίαν δύναμαι νὰ δημοσιεύσω· εἶνε πολὺ μεγάλαι καὶ μερικαὶ πολὺ δύσκολοι διὰ τοὺς μικροὺς μου φίλους, διότι εἶνε ἐπιστημονικὰ ἐρωτήματα.

Σὲ παρακαλῶ φίλε Π. Κ. Α. ν' ἀλλάξῃς ψευδωνύμην, διότι εἶνε λιαν κακόηχον ἐκεῖνο τὸ ὄποῖον ἐπέλεξας. Δὲν ἤξευρον τὴν ὁμηρικὴν γλῶσσαν οἱ μικροὶ μου φίλοι καὶ θὰ συγχέων τὸ ψευδωνύμην σου πρὸς ἄλλην λέξιν τῆς καθομιλουμένης, ὅσκις μάλιστα θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμω γρῆσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν γενικήν.

Βεβαίως, φίλτάτη μου Ἑλισάβετ Α. Κ. ὑπάρχουν ἐν τῷ Γραφεῖῳ μου καὶ οἱ προηγουμένοι τόμοι, καὶ ἂν πράγματι θὰ εἶσαι πάντοτε φρόνιμος, ὡς μοι ὑπόσχεται, ἴσως ἡ μήτηρ σου σοὶ τοὺς ἀγοράσῃ.

Ὅχι, φίλε μου Μιχ. Α. Α. δὲν τὰ ἔλαβον· πότε μοι τὰ ἔστειλας;

Τὸ Βόρειον Σέλας μοι ἐπιτρέπει νὰ κάμω γνωστὸν τὸ ἀληθές ὄνομά του καὶ τὴν ἡλικίαν του εἰς τὴν ἐπιθυμῶσαν νὰ μάθῃ αὐτὸ Ῥοδοδάκτυλον Ἠῶ· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ τὸ μάθουν ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι, μὲ παρακαλεῖ νὰ τὸ ἀναγγείλω μόνον πρὸς αὐτὴν δι' ἰδιαιτέρας μοι ἐπιστολῆς, ἐάν εἶνε δυνατόν· μοι στέλλει δὲ καὶ τὸ τριακοντάλεπτον γραμματόσημον, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται νὰ ἐπιθέσω ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς διὰ νὰ τὴν ἀποστείλω διὰ τοῦ ταχυδρομείου. Εὐχαριστῶς θὰ ἔπαρτον τοῦτο, ἀγαπητὸν μοι Βόρειον Σέλας, ἐάν δὲν εἶχον θέσει ὡς ἀρχὴν νὰ κρατῶ μόνον δημοσίαν ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν μικρῶν μου φίλων· διότι ἂν ἀπεράσιζον νὰ ἀνταποκρίνομαι μετ' αὐτῶν καὶ ἰδιαιτέρως δὲν θὰ ἐπαρῶσαν νὰ ἐτοιμάζωμαι διὰ τὰς ἐπισκέψεις μευ. Γράφω λοιπὸν σὺ πρὸς τὴν Ῥοδοδάκτυλον Ἠῶ ἐπιστολήν, θὲς αὐτῇ ἐντὸς φακέλου καὶ πέμψω μοι τὴν ἐντὸς τῆς πρὸς με ἐπιστολῆς σου· ἐνῶ τότε κολλῶ τὸ γραμματόσημον ἐπὶ τοῦ φακέλου, γράφω τὸ ἀληθές ὄνομα τῆς Ῥοδοδάκτυλου Ἠῶς, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄγνωστον εἰς σέ, καὶ στέλλω τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ τὴν λάβῃ. Τὸ αὐτὸ δύνανται νὰ πράττωσι καὶ πάντες οἱ μικροὶ μου φίλοι ὅσοι θέλωσι νὰ συνάψωσιν ἰδιαιτέραν ἀλληλογραφίαν μετ' ἄλλων μικρῶν ἐπίσης φίλων μου, τῶν ὁποίων καίτοι ἀγνωστοῦτες τὸ ἀληθές ὄνομα ἐκτιμῶσι τὴν εὐφραν καὶ τὴν εὐγενῆ αἰσθησάματα, καὶ ἐπιθυμοῦσιν διὰ τοῦτο νὰ γνωρισθῶσι μετ' αὐτῶν, ἢ γὰρ συνδεθῶσι διὰ φιλίας. Ἐγὼ εἶμαι προθυμοτάτη, μικροὶ μου φίλοι, νὰ σὰς διευκο-

λῶναι εἰς τοῦτο, ἀρκεῖ μόνον αἱ ἐπιστολαὶ σας νὰ ὦσιν ἀσφραγίσται, διότι μόνον ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ λαμβάνω καὶ ἐγὼ γνώσιν τὸν περιεχομένον ἀναλαμβάνων νὰ τὰς διαβιβάζω· καὶ δεύτερον νὰ φέρωσι τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς ἀποστολὴν αὐτῶν διὰ τοῦ ταχυδρομείου γραμματόσημον· εἰκοσάλεπτον ἐάν πρόκειται νὰ σταλῶσιν εἰς μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ τριακοντάλεπτον διὰ τὰς ἀπευθυνομένας εἰς τὸ ἔξωτερικόν.

Γράφω μοι λοιπὸν συχνὰ εἰς τὸ ἐξῆς, φίλε μου Ἀσπροποταμίτα, διότι ἂν παραλείψῃς καμμίαν φορὰν νὰ μοι γράψῃς, θὰ μὲ ἐμβάλλῃς εἰς μεγάλην ὀλίφην καὶ στενωχωρίαν, ἐπειδὴ θὰ νομίσω ὅτι καὶ πάλιν ἡ ἀσθένεια σὲ παρεκώλυσε νὰ μοι γράψῃς, ὅπερ ἀπὸ καρδίας ἀπέυχομαι.

Χάρην αὐτῆς τῆς ὑπολήψεώς σου δὲν ἐδημοσίευσεν τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις σου, ἀγαπητὴ μου Ῥαταπλάρ πλάρ πλάρ· διότι τινὲς ἐξ αὐτῶν ἦσαν δημηδὴ αἰνίγματα, ἄλλαι γινωσται μοι ἀλλαχόθεν, καὶ ἄλλαι ἀνάγει δημοσιεύσεως ποικανθίδαν λοιπὸν θὰ ἐλάμβανεν ἢ Μικρὰ Σεισουρήθρα καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μου, ἂν τὰς δημοσίευσαν· ἀκατὶ προτιμᾶς νὰ ἐρανίσωσι γνωστὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἐνῶ ἔχεις τὴν εὐφραν νὰ παρήγῃς ἰδικὰ σου πρωτοτύπους καὶ ἐνῶ γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ τὰς τοιαύτας προτιμᾶς· Σεῖλιόν μοι λοιπὸν ἄλλας, φίλε μου, σὲ παρακαλῶ—φυλλάδια ἐκ τῶν ὁποίων ζητεῖς ὑπάρχουν.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτίνω καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους, τῶν ὁποίων διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δὲν ἐδημοσίευσεν τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἢ τὸ παιδικὸν πνεῦμα τὰ ὁποῖα μοι ἔστειλαν. Θέλω πρωτοτύπου.

Ἄν ἀνεγίνωσκας τακτικῶς καὶ μετὰ προσοχῆς τὴν ἀλληλογραφίαν μου, ἀγαπητὴ Φωτοβόλε Ἀσθήρ, δὲν θὰ μοι ἀπέτεινας τὴν πληθὺν αὐτῆν τῶν ἐρωτήσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἂν σοὶ ἀπήτην, δὲν θὰ ἐχάρην μία ὀλόκληρον σελίκα, καὶ τὸ χειρότερον θὰ ἐπανελάμβανον πράγματα τὰ ὁποῖα πολλάκις εἶπον ὕπ' ἄλλων ἐρωτηθῆσαι. Δὲν πρέπει νὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ ἐπαναλαμβάνω πολλάκις τὰ αὐτὰ ἢ νὰ σὰς ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις τῶν ὁποίων τὴν λύσιν καὶ μόνον σας δύνασθε νὰ εἴρηται, διότι τότε ἡ ἀλληλογραφία μου θὰ καταντήσῃ μονότονος, καὶ οὐδὲ αἰεὶ οἱ ἴδιοι θὰ εὐρισκῶτε τέρψιν τινὰ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς. — Ἐδημοσίευσεν τὸ ὄνομά σου, ἀγαπητὴ μου, διότι δὲν εἶχες σημειώσει καὶ τὸ ψευδωνύμην σου εἰς τὰς λύσεις σου. Δὲν εἶπον πολλάκις, ὅτι ὅσω πρέπει νὰ γίνεσαι; Τὰ δὲ ποιήματά σου δὲν ἐδημοσίευσεν, δι' ὅς λόγους εἶπον ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ μου τοῦ 3 φυλλαδίου. Ἀναγνώσε τους ἐκεῖ.

Ὁ Δάμω καὶ ὁ Φυντίας ἐπιθυμοῦν νὰ μάθουν τὸ ἀληθές ὄνομα καὶ τὴν ἡλικίαν τοῦ Κορκορᾶν, ἢ Λερναία Ἰῶρα καὶ ἢ Πανσῆλονος καὶ ἢ Μικρὰ Μέλισσα τὸ τῆς Μικρᾶς Σεισουρήθρας, ἢ Ἀφείλια τὸ τῆς Ῥοδοδάκτυλου Ἠῶς, ὁ Φωτοβόλος Ἀσθήρ τὸ τοῦ Βορείου Σέλας καὶ τὸ τοῦ Ῥαταπλάν-πλάν-πλάν, οὐς καὶ ἀσπάζεται.

Ὁ Βασιλικὸς ὁ Λοφοφόρος ἀσπάζεται τὸ Κρίνον τοῦ Ἄγρου, ὁ δὲ ἀελφὴν καὶ τὸ Οὐράνιον Τόξαν τὸν Ἀριστόδιον καὶ Ἀριστογείτονα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τὸς φίλους της: Ἰψιπέτην Ἰέρακα, Βασιλικὸν τὸν Λοφοφόρον, Α. Π. Ἀσλόγλου, Α. Α. Παλόγλου, Π. Θ. Γρίβαν, Π. Ι. Ἀρζόγλου, Α. Α. Φωκίδην (τὸν ὁποῖον μέχρι τοῦδε κατὰ λάθος ἔγραφε Φωτιάδην) Ἀσκληπιδίον, Μικρὸν Μέλισσαν, Ἀφείλιαν, Σ. Δ. Σωτηριάδην, Διον. Ξανθῶν, Γ. Σ. Σταυροπούλον κλπ. κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΕΚΗΣΕΙΣ

123. Ἑλλητισσύμφωνον: "Ο"α, δ'α*α*ξ — ύ*ε** ο*ι*ά — "ό" — έ*υ*δ' — "ου, — "αι — "ό*ο" — "ε*ί* έ*αυ*ο*υ — "ο*ο*ι*ει, — δ'α**ί — "ά — ώ*ε*η*η — "α*α* ε*αι — ύ*ό — "ο*υ — έ*αι* — "ου, — "α*ί*α*ε*ο* — "ι*η* δ' — "αι — δ'α*ο*ό* α*ιο*.

Ἐσάλη υπό τοῦ Ἀριστοτέλους καί τοῦ Ἀριστοβόλου.

124. Συλλαβόγριφος

Τό πρῶτόν μου κακόν σημαίνει
Νῆσός ἐστί τό δευτέρον μου,
Καί, οἰμοί! ἀνθρώπων ἐμπαίνει
Ταλαίπωρον τό σύνολόν μου.

Ἐσάλη υπό τοῦ Πιναίου.

125. Συλλαβόγριφος: Τό πρῶτόν μου βλάπτει τήν
νύκτα εἰς τόν οὐρανόν, τό δευτέρον μου ἀν ἀνοίξει ἐν
ἀλφαθητάριον, τό ὅλον μου δέ, ἀν κωτάξει καί πάλιν
τόν οὐρανόν (φθάσει μόνον θά εἶνε κακοχαρία).

Ἐσάλη υπό τῆς Μικρῆς Σεισουργήθρας.

126. Αεξίγριφος: Ἄν ἀποκόψῃς τήν μέσην τοῦ
ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς μου, θά μ' εὕρῃς πανταχοῦ.

Ἐσάλη ἐκ Σόφου υπό τοῦ Ἰωάννου Καρχαδῆ.

127. Αεξίγριφος: Ἡμῶν θεά, ἀλλ' ἀποκεφαλίσθαι
ἐνεθρονήσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου σου.

Ἐσάλη ἐκ Χίου υπό Μιλτιάδου Γ. Βιτιάδου.

128. Παίγιον: Ἐρωτηθεὶς τίς πόσων ἐτῶν ἦτο
ἀπεκρίθη: "Ὅταν ἐγεννήθῃ ὁ τεσσαρακοναετής υἱός
μου, ἤμην 30 ἐτῶν.

Πόσων ἐτῶν ἦτο δεῦν ἠρωτήθη;

Ἐσάλη υπό τοῦ Δάμωνος καί τοῦ Φιντίας.

129. Παίγιον: Ποῖαν λέξιν δυνάμεθα νά σχη-
ματίσωμεν διά τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ 2ου, 4ου, 5ου,
καί 6ου στοιχείου τοῦ ἀλφαβήτου;

Ἐσάλη ἐκ Τριπόλεως υπό τοῦ Φωτοβόλου Ἀστῆρος.

130. Μυθολογική ἐρώτησις: Ποῖος ἦτον ὁ πρῶτος
τῶν Τιτάνων;

Ἐσάλη ἐκ Πειραιῶς υπό τῆς Μικρῆς Ἑλευσώρας.

131. Ἐρώτησις: Ποῖον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου
ἀποκεφαλίζόμενον γεννᾷ ἄλλο γράμμα, τό ὁποῖον

πάλιν ἀποκεφαλίζόμενον γεννᾷ ἄλλο, τό ὁποῖον πάλιν
ἀποκεφαλίζόμενον μᾶς δίδει ἄλλο.

Ἐσάλη ἐκ Πειραιῶς υπό Π. Κ. Ἀποστολίδου.

132. Δένγμα:

Εἶμαι πρόβρον καί μέ βράζεις μέ μασσᾶς, καταδροχόβρεις.
Δύο χροστῆς δυσυλλάθους λάβε καί μέ σχηματίζεις.

Ἐσάλη υπό τοῦ Ἰωάννου.

133. Λογοπαίγιον: Ποῖα γράμματα τοῦ ἀλφα-
βήτου συλλαμβάνουν παντικούς;

Ἐσάλη ἐκ Αἴθου υπό Ἀποστόλου Μιχαλοπούλου.

134. Λογοπαίγιον: Πῶς δυμμάζεται ἡ νῆσος
ἣτις στρέφεται υπό τοῦ ἀνεμοῦ;

Ἐσάλη υπό τῆς Καλλιπλάκου Ἀθῆνας.

135. Λογοπαίγιον: Ποῖα πόλις ἔχει τρία καλά;

Ἐσάλη υπό τοῦ Ἀσπροκοταμίτου.

ΛΥΣΕΙΣ

107. Ἔσο ταχὺς μέν πρός βοήθειαν, βραδύς δέ
πρός ἐκδίκησιν. Ἄκουε πρὶν διμλήσης καί ἴσως θά
ἴδῃς ὅτι πρέπει νά σωπῆσθαι. Εὐκόλον εἶνε ἐσθῆ τις
ἐκ προσβολῆς λόγῃς, σπανίως ὁμως ἐκ προσβολῆς
γλώσσῃς.

108. Τό νά κοιμᾶσαι ἐνωρίς νά ἐξυπνάς πρωί
θελεῖ σέ κάμει πλούσιον, σπῶν καί ὄνη.

109. Ποῦς σὺ. — 110. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. —

111. Ἡ Κασπία καί ἡ Νεκρά θαλάσσα. — 112. Τό
σκότος καί κατὰ τήν Μικρὰν Σεισουργήθραν καί τό
ὄνειρον. (Ἰγάρῃον ὅμως μαρκεῖ ὅ ὁποῖοι ὄνειροῦνται
καί ἐξυπνοῦν). — 113. Οἱ τίςσαστες τροχὸι τῆς
ἀμάξης. — 114. Εἶνε ὀλίγον δάσκαλον, διότι ἀφοῦ
εἶνε χήρα ἡ κυρά Πέτρινα, θά εἶπῃ ὅτι ὁ κύρ Πέ-
τρος εἶνε ἀποβαμμένος. (Ἰδιονία του ἡ μνήμη!) —

115. Δράμα (πόλις τῆς Μακεδονίας). — 116. Τό ομι-
κρόν. — 117. Ὁ Πύργος. — 118. Π, Τ — Ρ, Μ (πῆτα
βῶμι). — 119. Ἡ ἀνακία. — 120. Τό Ζ. — 121. Αἱ
Καλάμα, διότι αἰωνίως μᾶς φωνάζουσι: «καλά! μαί!»

— 122. Ἀπό τὰ γράμματα κ, μ, ο, α.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀκτὴ 6. — Ἀραβικός Ἴππος 8 ζ', 7. — Ἀσκληπιός, 6. — Ἀσπροποταμίτης 10. — Βλάχου Σ.
Εὐριδίκη καί Περ. 8. — Βουσαπουδάκη Μαρία 6. — Γαλανόπουλος Κ. Α. 2. — Γέρον τοῦ Ἰμηττοῦ 9. — Δάμων
καί Φιντίας 7. — Ἕλλην τοῦ Ὀλύμπου 4. — Ζώτος Β. Στ. Μολισσός 3. — Κομήτης 6. — Λερναία Ἰόρα 3. —
Μαυρουδίνης Α. 10. — Μικρὰ Σεισουργήθρα 16. [Εὕξει Μικρὰ Σεισουργήθρα, καί πάλιν τὴν ἔλυσας τὰ περι-
σότερα! Εὕξει!). — Μπούκας Μ. Θ. 11. — Πανασέληνος 5. — Πρασιδέης Ν. 9 ζ', 10. — Πραντούνας Φρ.
Α. 7. — Ρακτιβάν Α. Ἑλένη 7. — Σεράτος Α. Ν. 6. — Ὑψιπέτης Ἰεράς 7. — ΑΜΙΣΘΙΟΙ: Πορτοκαλίδης Α.
Νικολ. 10 ζ'. — ΒΡΑΓΙΙΑΣ: Ἐλλαδοτρόπιον 12 ζ'. — ΔΡΑΜΑΣ: Μωσσεζῆς Στ. Ι. 7 ζ'. — ΖΑΚΥΝΘΟΙ: Ξανθός
Διονύσιος 6. — Παῖς τοῦ Πίνδου 7 ζ'. — ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σωτηριδῆς Δ. Σ. 7. — ΚΕΦΑΛΑΙΩΝΙΑΣ: Ζερβῶ Μαρία
5. — Ζέφυρος καί Αεὐκὴ Νεφέλη 11 ζ'. — Μαρκίτου Π Ἑλένη 9 ζ', 9. — Πανὰ Αἰκατερίνη 3 ζ', 2. — Ρίβα
Μ. Στελλίνα 5. — ΚΟΡΙΝΘΟΙ: Ἰσθμὸς Πελοποννήσου 6 ζ'. — ΚΩΝΣΤ/ΒΟΛΩΣ: Καστοριάδου Εὐρ. καί Ἄννα
2 ζ'. — Μακρὸς Δ. Α. 1 ζ', (Μόνον ἐν!). — Φωκίδης Α. Ἄρ. 2 ζ'. — ΑΕΥΚΑΛΩΣ: Ααρπὰ Σελήνη β ζ'. —
ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: Καλαντζῆς Π. Ι. 7. — Καραμάνου Δ. Ἐλισάβετ 6. — Αεκοῦ Ἄντ. Μ. καί Σταματίνα 4. —
ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ: Τίγρις 5. — ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Ἀθανασίουπέδος Π. 4. — ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ἐλισσινοῦς Ι. Ρ. 8. — Μορμῶ
8. — Ραταπλάν πλάν πλάν 6 ζ', 7. — ΠΑΤΡΩΝ: Ρεϊτιάδης Π. καί Θρησεία 8. — ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀποστολίδης
Κ. Π. 6. — Βόρειον Σέλας 8. — Καφαματίλης Γ. Ἐμμ. 8 ζ'. 5. — Μικρὰ Ἑλευσώρ 6. — Μικρὰ Μέλισσα 1
(καί ἡ Σεισουργήθρα Μικρὰ εἶνε, ἀλλὰ ἔλυσε 16). — Μικρὸς Δάμων 1. (Δασὶ ἐν μόνον); — Μπόζης Αἰκατερίνη 3.
— ΣΑΜΟΙ: Λοῦί Μάρκ Κ. Ἑλένη 3 ζ'. — Νικολαΐδου Πηνελόπη 1 ζ' (!). — Σαρρηγιάννης Α. Ἄνδρ. 7 ζ'. —
Τραυλοῦ Ἑλένη 2 ζ'. — ΣΤΕΜΝΙΤΗΣ: Θεοφίλης Κ. Ι. 3. — ΣΥΡΟΥ: Καρχαδῆ Ἰωάννα 10. — ΤΑΙΓΑΝΙΟΥ:
Βαλσαμάκης Σ. Α. 9 ζ'. — Δρόσου Μ. Κυριακούλα 8 ζ'. — ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀφέλεια 6. — Μακρῶρος Κομήτης
13. — Μεντώρος Α. Π. 9 ζ'. — Μεντώρος Γ. Β. 9 ζ'. — Φωτοβόλος Ἀστῆρ 3. — ΓΑΡΑΣ: Τζάβας Κ. Ι. 9 ζ'. 12.
— ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Δελφίν καί Οὐράνιον Τόξον, 11. — Παππαϊωάννου Κ. Π. 5. — ΧΙΟΥ: Βιτιάδης Γ. Μιλτ. 4.

Συνδρομὴ ἐτησια καί μόνον προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι φράγμα 2. — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 3.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ἐν ἑδρ. Εὐαγγελιστρίας, ἀρ. 26 ἀπέκτειν: τῆς ἑκκλησίας Ῥωμῆς, ἐν Ἀθήναις.